

מסורת הש"ס

(א) נכורות יד. (תמורה י.
לג:.) (ב) [דברים יב].
(ג) [שם].

גליין הש"ס

רש"י ד"ה חורוע ותלחיים
ובו' משום דבקי' ובז' ע"י
לקמן דף קלח ע"כ גרש"י
ד"ה לנד מראשית הנו:

מוסף רש"י

שקדם מום קבוע
להקדשן. שהיה להם
מום קבוע והקדישן
להמכר ולהיכלל מדמיהם
קרן למזבח (בכורות י"ד).
לחמך חייבין בבכורה. לאחר
פדיון אם ילדו (שם)
אם נקטו הן ולאחר
פדיון כיכרו (תמורה י"א).

ורבותם. וזעו ואלים
 ויקבו כחולין גרוזים
 (בכבוד י"ד.) תורמים
 לחורין. כפדיען לגמר
 לימז חסיד כחולין גרדי,
 תוסע ויעקבה לא חילא
 פליה קדושה חמורה
 (שם.) וקדש מורה.
 אפטי אפערן פדיען
 ואפערד לאמר פדיען
 (חמורה ג"ג.) השפוחטן
 בחין פטור. אפטי
 קום פדיען. דאפטי הו
 מותן קל כגון דוקן
 שצנין. דלגני קדשים
 מייצד חסות חתך. הכל
 פטור ממות דלא חלה
 עליון מחילה קדושה לא

[illegible]

הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין

הזרוע והכחיים. בדרך ובחולה לדרך. * משום דכפי למימר
בחולין אבל לא במקדשין נקט להו: כפי הכים. בעודו
קיים: חולין אינן חייבין במזה ושוק אלא קדשים לחידיהו: ואם
אופס. במזה ושוק כמי. אותם מיעוטא הוא מזה ושוק אין ולא

הזרוע והלחיים "והקבה נוהגין בארץ

ובחוצה לארץ בפני הבית ושל
בפני הבית יכחולין אבל לא במקדשין
שהיה ברין ומה אם החולין שאינן חייבים
בכחזר ושוק חייבים במתנות קדשים שחייבים
בכחזר ושוק אינו דין שחייבים במתנות ת"ל
יחזקו אותם לאהרן הכהן ולבניו לחק עולם
אינן לו אלא מה שאמור בענין ^{כ"ב} להקדשים
שקדם מום קבוע להקדשין ונפרדו חייבין
בכבודה וזמנות היוצאין לחולין להגזו
ולהעבר וזולתן וחלבן מותר לאחר פדיונן

ויהושע חתן פטור יואין עושין תמורה ואם מתו יפרו חוץ מן הכבוד ומן המעשר יכל שקדם הקדשן את מומן או מום עובר קודם להקדשן ולאחר מכאן נולד להם מום קבוע ונפרו פטורין מן הכבודה ומן המטות ואינן יוצאין לחולין להגזו ולהעבד וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן והשושטן בחוץ חייב יעושין תמורה ואם מתו יקברו: גמ' טעמא דכתב רחמנא אותם לאו הכי הוה אמינא קדשים חייבין במתנות איכא למיפרא מה לחולין שכן חייבין בכבודה יתיי מוזכרים מה לזכרים שכן חייבין בראשית הגז מתיישבים מה לתיישבים שכן נכנסין לדיר להתעשר מוקנים מה לוקנים שכן נכנסו לדיר להתעשר מלקוח ויתום מה ללקוח ויתום שכן נכנסין לדיר להתעשר במינן קאמרת קדשים נמי במינן נכנסין לדיר להתעשר ויהיו חולין חייבין בחוה ושוק מקל וחומר ומה קדשים שאין חייבים במתנות חייבין בחוה ושוק חולין שחייבין במתנות אינו דין שחייבין בחוה ושוק אמר קרא וזה יהיה משפט הכהנים זה אין מידי אחרינא לא אלא טעמא דכתב רחמנא זה הא לאו הכי הוה אמינא חולין חייבין בחוה ושוק והא בעי תנופה היכא לינופיהו אי אבראי בלפני ה' כתיב

יל ראו כפיס אין חייבין עליו כחוק הא מוקמינן לה כבכורות (דף טו.) בדוקין שבעין ואלפני
 ול ופניס לא ירדו חייבין עליהן בחוק. וכולה דק ממני' מימינא כבכורות כפרק שני (דף טז.) והס
 ממנות: ואין עושין המורה. אפילי קודם פדיון. וכבכורות (דף טז.) מפרש עטמא טוב מעיקרי עושה
 אלל רע מעיקרו אינו עושה המורה: ואם מסו יסדו. ואעפ"י שאינם ראוהו אלל נלכדין ואין
 רישות דלע ואללה ולא נלכדין כפי קדשים שקדם הקדשן את מומן אלל האי דיקלא כעלמא
 אשמועינן שבעין העמדה והערכה וקסבר קדשי גדק הדין לא היו בכלל העמדה והערכה
 ויהעמיד את הכהמה (ויקרא כו) וכיון דמחא אי אפשר להעמידה: חוק מן הככור והממשר.
 קדושה גמורה לכל דברים אלל שאין כשרים יקרב דבטר רחם מלה רחמנא לא שגא על
 מוס נאכל לכהן דלפנין כבכורות (דף טז.) וברשיה ייהי קרן (בבבבב) כשרם תרי משמנה לימד על
 ההמה גמי כתיב דיה (ויקרא כ) השעיר יהיה קדש לא יבקר בן טוב לכל טוב היינו חס רע
 לקדשן. דמוס עובר כמאן דלימיה דמי: פטורין מן הככור בן. ואעפ"י שגפדו ויאלו לחולין
 ודכחי בהו (דברים יב) כבזי וכאלו וזכי ואלו פטורים מן הככורה דהא בקר ואלן כחיב (שם טו):
 ובהגין כבזי ואלו דכחי (שם יח) אם שם: ואין ויאלן לחולין. בפדיון: ליגו ויעשר. דפרשיס
 ויהיה ואיכלה כבזל אלל גיזה ועבדה לא: ודרן וסלכן אסור. כבכורות (דף טז.) מוקי לה
 ויט ולי אעבר ואמליד לאחר פדיונו ולי כני ואלו חס ואלו לפני פדיונו חס אי חיריה חס
 פמי פדיון אסור: והפוטנן כחוק חייב. דפרשיס תליל בדוקין שבעין וקודם פדיון: ועושין
 טוב כרע או רע כטוב: מסו. מעלמן: יקברו. או משום דבעינן העמדה והערכה או משום
 נלכדין: כב' הוה אמר' קדשים חייבין כמפטנו. מקל וחומר מחולין דלמחרת כמחמין
 בהא ק"ו מה לחולין כני וקרא למה לי: ככור אינו טוג במוקדשים דבקרן ואלקן כחיב (דברים טו)
 שגבר קדוש: מימי מוכרים. כלומר אי לא אותם דקרא הוה אמר' מימי כב"י מוכרים
 כבכורה שאין יולדין: ראשית הגז אינו טוג במוקדשים דהא לאו בני גיזה וניהו דכחיב (שם
 טז) כשהוא גוזז אלס נותן לכהן דבר מועט כדמפרש לקמן (דף קלה.) שיעורא וקרי ליה ראשית (דברים יח)
 ו: מימיס וזכרס אין כהס לא ככורה ולא ראשית הגז ולי לאו אותם מחייבין ממנות כקדשים
 וקודקשין דכחיב (ויקרא כ) יהיה קדש ולא ככבר קדוש כפ"ב כבכורות (דף טז.) הילכך לא אחי כק"ו דליכא
 לגייר להמשר: מוקים. אי לא אותם חס מיימינן ליה מקי' ממימיס וקניס לחולין שגבר
 פ לוקיסי. מימיס וקניס לחולין כדין הוא שכן חייבין כמחנות: שכן נכנסו ככר לריד להממשר.
 הממשר. והכר אי לא אותם הוה מיימינן להו כב"י מלקות וימוס. הלכות פטור מממשר הכמה
 מלעשר דבקרן ואלקן אמר רחמנא ויהימוס שמתה אלס כשעת לידה כגון זה פירש למהיה חס
 פ מממשר כהמה דלעין ראי לקדש דכחיב (ויקרא כ) חתת אמו פרט לימיה וילפנין מעשר כהמה מייה
 ויחנן כן בדוקא אמר ואמר חתת אמו חתת אמו ונאמר להלן (ויקרא כ) חתת השגט מן כאן פרט לכל
 וס דכולהו מימעמי מהאי קרא דשור או כש (שם כג) אף להלן לענין מעשר פרט לכל השמות הללו
 אלו אין נכנסים: הי' כמינן קאמריס קדשים נמי כמינן. כגון חולין נכנסין לריד הילכך אי
 חייבים כמפטנו. דהא ממעטינן להו מלמאות דכחיב גבי חזה ושוק אותם ולא מחנות: אמר
 ג בחולין חס חס ושוק וסגין כסן: כחוס ושוק כתיבא מופס לפני ה': אי אכריא. חוק לעורה:
 קא

קא

עין משפט
גד מצות

[illegible]

תורה אור השלם

1. כי את חוה התרומה ואת שוק התרומה לקחת מאת בני ישראל מזבוח שלמיהם ואתן אתם לאהרן הכהן ולבניו להקדש עולם מאת בני ישראל; ויקרא ז את חוה ויהי שלשט הבתאים מאת העם מאת זכיה וזכבה אם שור אם וכן ונתן לבנות חורק והלחיים והגבה;

דברים יח

3. ידיו הביאנה אל אשי יי את החלב על החוה ויבאנו את הנחיה להציק אתו חטפה לפני יקרא ז